

Pulj.

(Vizija.)

Ob liri néma sem slonela,
 Ubirala nje strun zvonečih glas,
 Izmisliti sem spev hotela,
 Ki mórja bi slavil čarobni kras.
 Vse tiho bilo v mojem krogi,
 Nagibal solnca trudni se je dan,
 Dehteče sape véle so po logi,
 Ki bil od róz in lóvora cvetán.
 V pokoji sladkem počivali
 Mornárji so in ladja kakor čoln,
 Pomórski ptiči zadremali —
 Hladila bil je vzduh in mira poln.
 In kakor pesem starodavna
 Za máno vzdígovála se je v zrak
 Arena, veličastna, slavna,
 Ki rimske vzvišenosti živ je znak,
 Avgustovo, poglej, svetišče
 Z umétnih stebrov čarom tém,
 Denašnji dan še zatočišče
 Lepote željnim našim je očém.
 In sanjajoč ponosne sanje
 Opásan v morji Pulj zdaj mirno spí,
 Da dragocenosti nekdanje
 Njegove so, še v snà ga veselí.
 Zdaj sinja barva raztopila
 Na nebu se v prečisto je zlató,
 A skoro spet izpremenila
 V odejo tèmno — spalo je nebó.
 Todà iz mračnega se groba
 Prikaže svetla luna zmagujoč,
 Milobe polna nje bliščoba
 V valéh vpodáblja mórskih se tresoč.

Od »Porte avree« možá, glej, čila
 Sém stopata, in hipno kakor ščit
 Razpnè nad njima móčna krila
 Avstrijski ôrel, prizor čudovit!
 Takòj živó je vse po loki,
 Zastáv, razpetih jader čujem šúm,
 Bregóvi daljni vsi široki
 Mornárjev klic odmevajo in hrúm.
 Bil jedni dvójice izborni
 Junák, ki stal pri Visu je razvnet
 In zmagal, drugi knez je vzorni,
 Kateremu se čudom čudi svet.
 In bléde sence tisočere
 Kažó se v krogu njega in bežé,
 Vabljivo migajo katere,
 Bolestno druge sklepaajo roké.
 Med njimi tudi cvétna žena,
 Po kroni vzpenja se na moč,
 Od trnja krona je spletena —
 Sencà prebada ostri nje obroč.
 I lovorov zdaj knezu miga venec,
 V deželi daljni zlat prestól,
 A skoro cesar je mučenec,
 Mrtvaški oder přestol slab in gól.
 Iz rók mi zdrsnila je lira,
 Popokale nje strune so tožéč,
 Nesrečna kneginja umira —
 A slavne dvójice ne vidim več.
 Molčalo vse je v mojem krogi
 In vzhajal mladi, solnca željni dan,
 Plesale svétle luči so po logi —
 A mirovala mórska véčna plan.

Oj, Pulj, na tvoji sem obali
 Preslavljati hotela jaz morjé,
 Vendèr obrazi, ki kazali
 Mí tamkaj se, potrli so srcé . . .

Lujiza Pesjakova.

